

1. ภูมิหลังของการวิจัย

แม้ว่าหลักสูตรของสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จะได้กำหนดวัตถุประสงค์มุ่งให้นักศึกษามีความสามารถในการสื่อความหมาย โดยใช้ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพทางด้าน ฟัง พูด เขียน และสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ต่าง ๆ ทั้งทางด้านวัฒนธรรมและทางด้านสติปัญญา รวมทั้งมุ่งให้นักศึกษามีพื้นฐานเนื้อหาวิชาความรู้ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ และสามารถถ่ายทอดเนื้อหาวิชา เหล่านั้นได้เป็นภาษาอังกฤษระดับต่าง ๆ ตลอดจนส่งเสริมการวิจัยปัญหาในเชิงวิเคราะห์ วิจัย และการวิจัยนั้น บุคคลในระดับผู้บริหารของมหาวิทยาลัย และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ หรือแม้แต่ตัวนักศึกษาเอง ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก ก็ยังขังใจว่านักศึกษาไม่สามารถสื่อความหมายโดยใช้ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ หรือแม้แต่จะนำภาษาอังกฤษไปใช้เป็นเครื่องมือหาความรู้ต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนำไปค้นคว้าอ่านตำรา หรือเอกสารที่เป็นภาษาอังกฤษในวิชาเอกของตนได้ และรวมทั้งนำภาษาอังกฤษที่เรียนไปใช้ในการประกอบอาชีพได้เลย

จากความข้อใจดังกล่าวข้างต้น ประกอบกับมหาวิทยาลัยส่งเสริมด้านการพัฒนาการเรียนการสอน ผู้วิจัยจึงมีความคิดว่า หลักสูตรภาษาอังกฤษ ที่จัดวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกโท/ เลียร์ น่าจะได้รับการพิจารณาปรับปรุงให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและสังคมในปัจจุบัน เท่าที่จะมากได้ โดยอาศัยแนวคิด และทฤษฎีในการจัดการศึกษาดังต่อไปนี้มาช่วยในการพิจารณา คือ

1. "การที่เราจัดการศึกษาชั้นนั้น ก็เพื่อได้สนองความจำเป็นหรือความต้องการของบุคคลและความจำเป็นของสังคม (personal-social needs) ย่อมเกี่ยวพันกันมากจนแยกไม่ออก" (ล่าโรช บัวศรี : 2521, 1)

2. ในการสร้างหลักสูตรนั้น การกำหนดจุดมุ่งหมายควรครอบคลุมความรู้/ความคิด (Cognitive Domain) ทักษะ/ค่านิยม (Affective Domain) และทักษะต่าง ๆ (Psychomotor Domain)

ลักษณะของจุดมุ่งหมายทั้ง 3 ประการนี้ มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน แต่ถ้าเราดูถึงความจำเป็นในขณะนี้แล้ว เราจะพบว่า ทักษะหรือความชำนาญนี้เป็นสิ่งสำคัญมาก โดยเฉพาะ

ทางด้านวิชาชีว " --- เพราะทางด้านวิชาชีวพันธุในแต่ละหลักสูตร แต่ละสาขาต้องการให้ผู้เรียน
สามารถฝึกได้ ทำได้และทำได้อย่างมีความชำนาญเพียงพอทางด้านสาขาวิชาการ เช่น ทางด้าน
วิทยาศาสตร์ หรือภาษาศาสตร์ ก็ต้องการฝึกทางด้านทฤษฎี หรือการใช้ภาษาตามลำดับ แม้
ทักษะ เช่น การสนทนา การอภิปราย การประชุมสัมมนา ก็ถือได้ว่าเป็นทักษะอย่างหนึ่งในแต่ละ
วิชา ผู้สอนควรคำนึงว่าต้องการจะให้ผู้เรียนมีความชำนาญด้านใดบ้างแล้วจัดกิจกรรมให้สอดคล้อง
กัน" (ไพฑูริย์ สนิลรัตน์ : 2524, 162)

3. เป็นที่ยอมรับกันว่ารากฐานของการเรียนภาษาต่างประเทศ เป็นเรื่องของกา
สร้างนิสัยอย่างเป็นกลไก (Mechanism) โดยให้ผู้เรียนได้ฝึกสิ่งที่ต้องการให้รู้จนทำได้โดยอัตโนมัติ
แต่ในระหว่างที่ฝึกฝนนั้น จำเป็นจะต้องคำนึงถึงหลักที่ว่า ภาษาเป็นพฤติกรรม และพฤติกรรม
นี้จะเรียนรู้กันได้ก็ด้วยการชักจูงผู้เรียนให้ได้กระทำพฤติกรรมนั้น ๆ (กานดา ณ กลาง : 2515,
38-39) ดังนั้น การเรียนภาษาอังกฤษก็เช่นเดียวกันกับการเรียนรู้เรื่องอื่น ๆ คือต้องอาศัยแรงจูง
ใจเป็นเครื่องส่งเสริมสำคัญ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นว่าการเรียนรู้อังกฤษว่าเป็น และให้
ประโยชน์กับตัวผู้เรียน และการมองเห็นประโยชน์เช่นนี้ จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกปรารถนาที่จะเรียน
ดังนั้นลักษณะของเนื้อหาวิชาในหลักสูตร ก็ควรจะครอบคลุมถึงสิ่งที่ผู้เรียนต้องการจะเรียน และนำ
ไปใช้ประโยชน์ได้

4. จากการศึกษาการสอนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศได้มีการอนุวัติ
พัฒนาตามลำดับนั้น กล่าวคือจากการสอนแบบ The Grammar-Translation Grammar
(การสอนแบบไวยากรณ์และแปล) จนเป็นรูปโฉมล่าสุด คือ Communicative Approach (การ
สอนแบบสื่อสาร) จุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาอังกฤษในประเทศไทย ได้ถูกปรับปรุงไปในเวลา
เดียวกันด้วย ดังจะเห็นได้จากหลักสูตรปี 2503-2521 ของกระทรวงศึกษาธิการ ทั้งในระดับประถม
ศึกษาและมัธยมศึกษาที่กำหนดจุดมุ่งหมายคล้าย ๆ กัน คือฝึกทักษะทั้งสี่ (ฟัง พูด อ่าน เขียน) เพื่อ
ให้เป็นพื้นฐานที่จะศึกษาภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้น เพื่อให้รู้วิธีการเรียนรู้ มีนิสัยในการใฝ่หาความ
รู้ และทักษะต่อไป รวมทั้งเพื่อให้รู้จักเชื่อมโยงภาษาที่เรียนกับพื้นฐานวัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของ
ภาษา ดังนั้นเพื่อให้การเรียนภาษาอังกฤษเป็นไปตามจุดมุ่งหมาย วิชาภาษาอังกฤษจึงมีลักษณะเป็น
ภาษาอังกฤษทั่วไป (General English) คือจะเน้นการสอนทักษะ โครงสร้างของภาษา และ
สอนศัพท์ เช่น ตัวอย่างโครงสร้างวิชาภาษาอังกฤษหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 จะมีวิชา
หลัก (Cored Courses) 6 วิชา วิชาเสริมทักษะ (Activating Courses) 4 วิชา วิชาทักษะ
เฉพาะ (Specialized Skill Courses) 6 วิชา

สำหรับหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษานั้น ได้วางความมุ่งหมายคล้าย ๆ กันคือ

- เพื่อให้บัณฑิตมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี มีความรู้และความเข้าใจในภาษาวรรณคดี และวัฒนธรรมของชนชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษ

(คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2521)

- มุ่งให้นักศึกษามีความสามารถในการสื่อความหมาย โดยใช้ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพทางด้าน ฟัง พูด อ่าน และเขียน

(ศูนย์ภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2521)

ดังนั้นลักษณะวิชาภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร จึงขึ้นอยู่กับแนวคิดของแต่ละสถาบันอุดมศึกษา เช่น องค์ประกอบหลักสูตรปริญญาตรีอักษรศาสตร์ (2520) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้กำหนดรูปแบบเป็น 3 รูปแบบ รูปแบบหนึ่งมีส่วนเป็นทักษะภาษา 36 หน่วยกิต และวรรณคดี 4 หน่วยกิต เป็นต้น สำหรับหลักสูตรภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งเป็นหลักสูตรปริญญาตรีภาษาอังกฤษ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ (2521) คณะศิลปศาสตร์ จะมีสัดส่วนเป็นทักษะภาษา (บังคับ) 42 หน่วยกิต และทักษะภาษา (เลือก) 24 หน่วยกิต

เมื่อพิจารณาลักษณะวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตร เราจะพบว่า วิชาภาษาอังกฤษมีลักษณะเป็นภาษาอังกฤษทั่วไป โดยเฉพาะจะเห็นเด่นชัดในวิชาภาษาอังกฤษที่เป็นวิชาเลือกโท/เสรี อย่างไรก็ตามการศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยทั่วไปมีลักษณะของการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (English As a Foreign Language : EFL) โดยมีความมุ่งหมายดังนี้

1) มุ่งให้นักศึกษามีความสามารถในการสื่อความหมาย โดยใช้ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพทางด้าน ฟัง พูด อ่าน และเขียน

2) มุ่งให้นักศึกษามีความสามารถนำภาษาไปใช้ เป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ต่าง ๆ ทั้งทางด้านวัฒนธรรมและทางด้านลึกลับปัญหา

3) มุ่งให้นักศึกษามีพื้นฐานเนื้อหาวิชาความรู้ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ โดยให้นักศึกษาสามารถถ่ายทอดเนื้อหาวิชาเหล่านั้นได้เป็นภาษาอังกฤษในระดับต่าง ๆ และส่งเสริมการใช้สติปัญญาในเชิงวิเคราะห์ วิจัย และ การวิจัย (หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ คู่มือการศึกษาชั้นปริญญาตรี 2520 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ หน้า คศ. 71)

ดังนั้นเนื้อหาของวิชาภาษาอังกฤษ จึง เน้นการฝึกทักษะทั้ง 4 ด้าน (ฟัง พูด อ่าน เขียน) และเพื่อให้ผู้เรียนได้รับการฝึกทักษะดังกล่าว การสร้างเนื้อหาของวิชาภาษาอังกฤษของแต่ละทักษะจึงมีหลายระดับ คือ ระดับต้น ระดับกลาง และระดับสูง วิชาระดับต้นจะต้องเป็นวิชาพื้นของระดับกลาง และวิชาระดับกลางจะต้องเป็นวิชาพื้นของระดับสูง กล่าวได้ว่าโครงสร้างของโปรแกรมการเรียนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีลักษณะเป็นการเรียนแบบ "ไต่ระดับ" (ดูโครงสร้างตามแผนภูมิ หน้า 5)

นอกจากนี้ข้อบังคับของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ว่าด้วยการศึกษาระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2514 แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 8 พ.ศ. 2522 ระบบการศึกษาของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีลักษณะ "อำนวยความสะดวกด้วยวิธีประสานงานด้านวิชาการระหว่างคณะหรือภาควิชาต่าง ๆ คณะใดหรือภาควิชาใด มีหน้าที่เกี่ยวกับวิชาการด้านใดก็จะอำนวยความสะดวกในการศึกษาด้านนั้นแก่นักศึกษาทุกคนทั้งมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยส่งเสริมให้นักศึกษาต่างภาควิชาศึกษาร่วมกันในลักษณะวิชาเดียวกัน (ข้อบังคับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ว่าด้วยการศึกษาระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2514 ข้อ 5.2 คู่มือการศึกษาชั้นปริญญาตรี 2523 หน้า 52)

ด้วยเหตุนี้ สาขาวิชาภาษาอังกฤษผู้ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดสอนวิชาภาษาอังกฤษให้แก่ศึกษาคณะต่าง ๆ จึงได้จัดวิชาภาษาอังกฤษในหมวดวิชาเอกของสาขาวิชาภาษาอังกฤษให้เป็นวิชาเลือกแก่นักศึกษาจากคณะต่าง ๆ เป็นจำนวน 17 วิชา ซึ่งมีผลดังต่อไปนี้

1. นักศึกษาไม่สามารถบรรลุเป้าหมายตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

1.1 การได้รับการถ่ายทอดทางด้านทักษะ สักกะของวิชาภาษาอังกฤษ ทั้ง 17 วิชา นั้น ได้ถูกสร้างขึ้นมาด้วยความคาดหมายว่าเพียงพอสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีเอกภาษาอังกฤษที่จะได้รับการถ่ายทอดทางด้านทักษะ รวมทั้งการศึกษาโครงสร้างภาษาอังกฤษ ดังนั้นนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกนั้น คาดว่าโอกาสที่จะได้รับการถ่ายทอดทางด้านทักษะนั้นมีน้อย ถึงแม้ว่าจะเลือกเรียนภาษาอังกฤษ 8 วิชา จาก 17 วิชา เป็นวิชาโทก็ตาม เพราะนักศึกษาจะมีโอกาสเลือกเรียนเฉพาะวิชาทักษะระดับต้น (ระดับ 200) เท่านั้น (ดูข้อมูลประกอบหน้า 19)

1.2 การเรียนวิชาด้านทักษะต้องใช้เวลา เพื่อเป็นการปูพื้นฐานความรู้ในด้านต่าง ๆ การสร้างรายวิชาซึ่งมีลักษณะเป็นระดับที่เห็นเด่นชัดหรืออีกนัยหนึ่ง วิชาแต่ละระดับจะมีวิชา พื้น (Pre-requisite) ซึ่งนักศึกษจะต้องสอบผ่านวิชาพื้นเสียก่อนจึงจะลงทะเบียนเรียนวิชาใน

ระดับสูงขึ้นไปได้ (ขอให้ดูแผนภูมิวิชาภาษาอังกฤษในลักษณะที่ "ไต่ระดับ") ซึ่งกล่าว

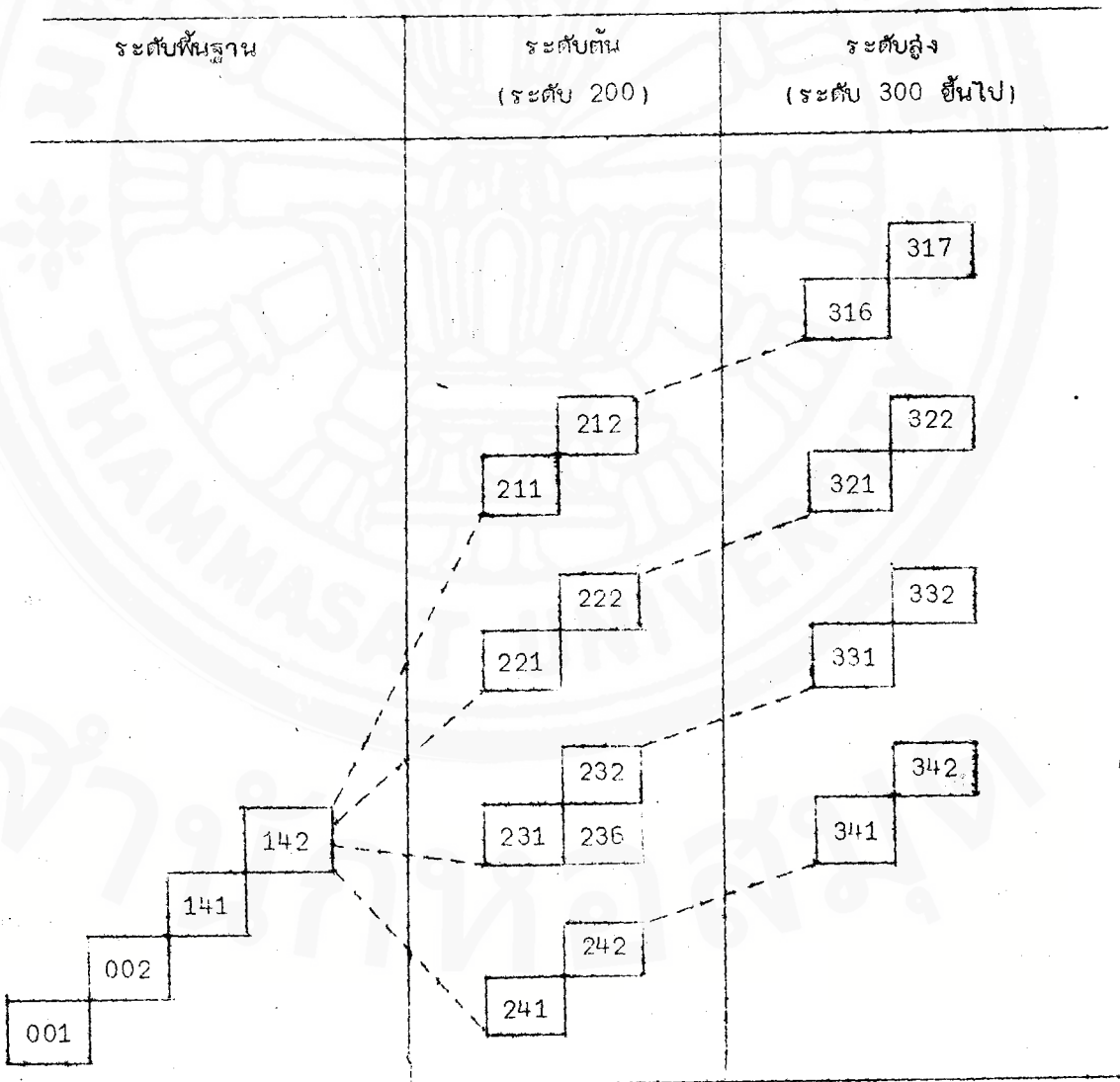
ได้ว่า นักศึกษาต้องใช้เวลามากในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านทักษะต่าง ๆ เช่น ถ้านักศึกษา

ต้องการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทักษะด้าน ฟัง-พูด นักศึกษาจะต้องเริ่มด้วยวิชา อ. 241 ซึ่งเป็น

ระดับต้น ใช้เวลา 1 ภาคการศึกษา ถ้านักศึกษาต้องการฝึกให้เข้มข้น นักศึกษาจะต้องเรียน อ. 242

ซึ่งเป็นระดับกลางอีก 1 ภาคการศึกษา

แผนภูมิ ลักษณะวิชาภาษาอังกฤษที่เป็นวิชาเลือก (โท/เสรี)

วิชาเหล่านี้เป็นวิชาที่ต้องไต่ระดับ

2. หลักสูตรที่ไม่ได้สนองความต้องการของนักศึกษา

จริงอยู่หลักสูตรภาษาอังกฤษฉบับนี้ เป็นฉบับที่ได้รับการปรับปรุง เปลี่ยนแปลงให้เป็นไปตามแนวคิดและทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ กล่าวคือเน้นฝึกทักษะ มุ่งให้ผู้เรียนนำภาษาอังกฤษไปใช้ เป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ในระดับที่สูงขึ้น และหลักสูตรฉบับนี้สร้างขึ้นมาสำหรับนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก ดังนั้นหลักสูตรนี้จึงมีลักษณะขาดแรงจูงใจสำหรับนักศึกษาที่เลือกเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาโทหรือเลือกเสรี คือนักศึกษาไม่สามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ในชีวิตจริงได้ และจากการวิเคราะห์แนวตั้งเขยบลักษณะวิชาภาษาอังกฤษ ของสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ โดย ดร. พรชูลี คุณานุกร ว่าวิชาภาษาอังกฤษที่นักศึกษาเลือกเรียนนั้น ยังขาดเป้าประสงค์ของสังคมและสิ่ง que สอนองความต้องการของนักศึกษาวิชาเอกสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

3. ลักษณะเนื้อหาของวิชาภาษาอังกฤษ

วิชาภาษาอังกฤษที่ "ไม่ระดับ" ไปจากวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรวิชาพื้นฐาน คือ วิชาระดับตั้งแต่ 200 เน้นหนักในเรื่องการฝึกทักษะ ไม่มีเนื้อหาเกี่ยวเนื่องกับเนื้อหาของวิชาในสาขาของตน ทำให้นักศึกษาไม่สามารถนำความรู้ด้านภาษาอังกฤษไปช่วยศึกษาค้นคว้าจากเอกสารภาษาอังกฤษที่ใช้ในวิชาเฉพาะของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. ระบบการตัดเกรด

ตามโครงสร้างของโปรแกรมการเรียนภาษาอังกฤษ ถ้านักศึกษาเลือกเรียนวิชาในระดับ 200 แล้วก็สามารถเรียนต่อในวิชาระดับ 300 ได้ แต่ปรากฏว่า นักศึกษานอกสาขามักจะได้เกรดต่ำกว่านักศึกษาวิชาเอก เนื่องจากระบบการตัดเกรดของวิชาภาษาอังกฤษทุกระดับ เป็นการตัดเกรดรวมไม่ว่านักศึกษาที่เลือกเรียนจะเป็นนักศึกษาในสาขา (วิชาเอก) หรือนักศึกษานอกสาขาที่เรียนเป็นวิชาเลือกเสรี ดังนั้นนักศึกษานอกสาขาลังมักไม่กล้าเลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับ 300 ขึ้นไป (ดูข้อมูลประกอบ หน้า 7) ทำให้วิชาโท/เลือกเสรีสำหรับนักศึกษานอกสาขามีจำนวนจำกัดไปโดยปริยาย

ข้อมูลการลุ่มตัวอย่างจำนวนนักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับ 300 ขึ้นไปจาก

class - lists ภาค 1 ปีการศึกษา 2523

	อ. 316	อ. 321	อ. 322	อ. 426	อ. 446	อ. 557
จำนวนนักศึกษา ที่ลงทะเบียนเรียนทั้งหมด	37 คน	88 คน	8 คน	25 คน	31 คน	26 คน
เป็นนักศึกษาวิชาเอก สาขาภาษาอังกฤษ	25 คน	74 คน	8 คน	25 คน	29 คน	24 คน
เป็นนักศึกษานอกสาขา ซึ่งศึกษาวิชาภาษาอังกฤษ เป็นวิชาโทและเสรี	12 คน	14 คน	-	-	2 คน*	2 คน*

* ได้รับอนุมัติเป็นกรณีพิเศษ

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อทราบความต้องการการการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาโท หรือเลือกเสรี
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

2.2 เพื่อทราบว่านักศึกษา สามารถที่จะนำภาษาอังกฤษไปใช้เป็นเครื่องมือในการ
ค้นคว้าตำราหรือเอกสารที่เป็นภาษาอังกฤษที่ประกอบการเรียนวิชาเอกของตนได้หรือไม่

2.3 เพื่อทราบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีความประสงค์จะศึกษาวิชา
ภาษาอังกฤษที่ เกี่ยวข้องการประกอบอาชีพของตนหรือไม่

2.4 เพื่อเป็นข้อมูลที่จะนำมาปรับปรุงเป้าหมายของการเรียนการสอนภาษาต่าง-
ประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษให้ทันต่อเหตุการณ์ และรวมทั้งระบบการเรียนการสอนเพื่อให้นัก
ศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้ประโยชน์โดยส่วนรวม

3. ประโยชน์ที่จะได้รับ

งานด้านวิจัยครั้งนี้คาดว่าจะอำนวยความสะดวกประโยชน์ที่สำคัญดังนี้

3.1 สามารถลดค่าใช้จ่ายวัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์บรรลุเป้าหมายได้

3.2 สามารถลดต้นทุนวิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยได้ เช่นก็คือทำให้มีโปรแกรมใหม่
ของวิชา เลือกในหลักสูตร ซึ่งทำให้มีวิชาเลือกมากขึ้น และเป็นวิชาเลือกที่ลดองความกดดัน ความ
ต้องการและเป็นประโยชน์ต่อภารกิจของมหาวิทยาลัย และการประกอบอาชีพของนักศึกษา

3.3 สามารถประหยัดเวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้สั้นลงแต่ได้
ประสิทธิภาพและนำภาษาอังกฤษไปใช้ในแขนงวิชาที่ตนศึกษาได้ทันที

3.4 สามารถนำข้อมูลเป็นแนวทางในการจัดการระบบการเรียนการสอนภาษาต่าง-
ประเทศโดยสร้างหลักสูตรตามความต้องการและความกดดันของผู้เรียน

3.5 สามารถเป็นแนวทางสำหรับการจัดหาตำราเรียน เพื่อสร้างความเข้าใจใน
การอ่านตำรา เอกสารวิจัย หรือสิ่งตีพิมพ์ในแขนงวิชาต่าง ๆ ที่เรียนเป็นภาษาอังกฤษ

3.6 สามารถหาผู้สอนที่มีความรู้และความสามารถในการสอนวิชาเฉพาะกิจใน
แต่ละสาขาได้อย่างเหมาะสม

3.7 สามารถสร้างตำรา บทเรียน หรือเอกสารประกอบการสอนให้สอดคล้องกับ
ความต้องการของนักศึกษา

3.8 สามารถช่วยให้นักศึกษานำความรู้ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจไปใช้ในการงานและอาชีพ
เมื่อเรียนสำเร็จแล้ว และเป็นเครื่องมือเพื่อหาความรู้เพิ่มเติมจากหนังสือหรือสิ่งตีพิมพ์ที่เขียนเป็น
ภาษาอังกฤษ

ผู้เสนอโครงการมีความเห็นว่า วิธีการที่จะแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างต้นก็คือ "การสัด
การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (English for Special Purposes : ESP)"
เข้ามาเป็นโปรแกรมเสริมอีกรูปแบบหนึ่งสำหรับนักศึกษานอกสาขาที่ประสงค์จะเรียนวิชาภาษา
อังกฤษเป็นวิชาเลือก ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

1) ESP มีจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับโดยตรงกับวิชาในสาขาของตน เช่น นักศึกษาคณะนิติศาสตร์จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย หรือนักศึกษาคณะสังคมสงเคราะห์จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาทางด้านสังคมสงเคราะห์ เป็นต้น

2) สักขะวิชา ESP สามารถที่จะทำให้นักเรียนเปิดเสรีจินตวิสัย หรือถ้าจะมีได้ระดับก็จะมิระดับไม่มากนัก สิ่งช่วยประหยัดเวลาที่ใช้ในการศึกษามากกว่าโปรแกรมในหลักสูตรปกติ

3) ESP จะไม่ทำให้เกิดปัญหาในเรื่องการตัดเกรด ซึ่งเป็นความกังวลของนักศึกษา นอกสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เนื่องจากนักศึกษาที่เรียน ESP จะเป็นนักศึกษาที่มาจากสาขาวิชาเดียวกัน หรือสาขาวิชาในกลุ่มเดียวกัน นักศึกษาเหล่านี้จะมีระดับความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษใกล้เคียงกัน

ด้วยเหตุที่ปัญหาดังกล่าวข้างต้น เป็นปัญหาในสายตาของผู้เสนอโครงการในฐานะเป็นผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษโดยได้ข้อมูลมาจากนักศึกษาเพียงบางกลุ่ม ยังไม่มีข้อมูลมากพอที่จะยืนยันได้ว่านักศึกษาทั่วไปในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ประสบปัญหา เช่นนั้นด้วย ดังนั้น การที่ผู้เขียนเสนอวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าวอาจจะเกิดข้อบกพร่องได้ เพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาได้ถูกต้อง จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะได้ดำเนินการศึกษาวิจัยให้แน่ชัดในเรื่องปัญหาและความต้องการการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจของนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

4. ขอบเขตและระเบียบวิธีการศึกษา

4.1 ขอบเขตของเนื้อหา การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดที่จะศึกษาหาข้อมูลจากนักศึกษาริษาเอกของคณะต่าง ๆ 8 คณะ (ยกเว้นนักศึกษาริษาเอกสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์) ที่มีฐานะปีการศึกษา ปีที่ 1-4 ในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

4.1.1 ข้อมูลหลังส่วนตัวได้แก่

- เพศ คณะ ฐานะปี
- ทัศนคติวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน
- การลงทะเบียนวิชาภาษาอังกฤษต่อจากวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน

4.1.2 ข้อมูลหลังที่เกี่ยวข้องกับการเลือกเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชา

- เลือกโท/เลือกเสรี
- จำนวนผู้เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาโท/เลือกเสรี
- จำแนกตามคณะ

- ลักษณะของทักษะที่เลือกเรียน
- จำนวนผู้เลือกเรียนวิชาทักษะด้านต่าง ๆ
- เหตุผลของการเลือกเรียนวิชาทักษะด้านต่าง ๆ
- ลักษณะของ เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่ไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาวิชา
ในสาขาของตน

4.1.3 ความต้องการของนักศึกษาที่จะนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ในการอ่านค้นคว้าอ่านตำราหรือเอกสารที่เป็นภาษาอังกฤษในวิชาเอกของตน และในการประกอบอาชีพ

4.1.4 ความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดเวลาเรียน การกำหนดโควตา และกรเรียนแบบใดระดับ นอกจากข้อมูลจากนักศึกษา ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากอาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชาต่าง ๆ วิชาในสาขาวิชาภาษาอังกฤษในเรื่องต่อไปนี้

- ความต้องการของอาจารย์ผู้สอนวิชาอื่น ๆ เกี่ยวกับระดับความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่จำเป็นต้องใช้สำหรับค้นคว้าตำราภาษาอังกฤษหรือเอกสารอื่น ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษประกอบการเรียน
- การใช้ตำรา เอกสารอ้างอิงภาษาอังกฤษในวิชาเอกของคณะต่าง ๆ และความเข้าใจ ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์

4.2 ขอบเขตของประชากร

4.2.1 ลักษณะประชากร ดังได้กล่าวแล้วว่า ประชากรที่ศึกษาครั้งนี้คือนักศึกษาปัจจุบันจากคณะต่าง ๆ 8 คณะ ที่กำลังเรียนในปีการศึกษา 2524 ซึ่งมีจำนวน 597 คน และอาจารย์จากคณะต่าง ๆ 8 คณะ ยกเว้นอาจารย์จากสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ ซึ่งมีจำนวน 115 คน

4.2.2 การเลือกตัวอย่างและการเก็บข้อมูล

ก) ตัวอย่างที่เป็นนักศึกษา

ด้วยเหตุที่ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์จะได้ข้อมูลต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นจากนักศึกษานอกสาขาวิชาภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะนักศึกษาที่เคยเลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่อจากวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน แต่วิธีการที่จะได้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างโดยตรงมีความยุ่งยากอยู่บ้าง เพราะนักศึกษาแต่ละสาขา/คณะอยู่ไม่เป็นที่ เนื่องจากระบบการเลือกเรียนข้ามสาขาริชา ประกอบกับผู้วิจัยต้องการขนาดตัวอย่างที่ต้องมีคุณสมบัติทั้ง เพศชาย-หญิง ต่างฐานะปี และเคยเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่อจากวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเลือกใช้วิธีส่งแบบสอบถามให้นักศึกษาทั้งชั้นในขณะที่กำลังเรียนวิชาเอกในสาขาของตน โดยเฉพาะวิชาเอกบังคับ ซึ่งมักจะไม่มีนักศึกษาที่จะชั้นเรียนร่วมด้วย (โดยขออนุมัติจากอาจารย์ผู้สอนประมาณ 30 นาที) จนกระทั่งได้ตัวอย่างที่มีคุณสมบัติดังกล่าวจำนวนมากพอที่จะนำมากทำวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ก็ได้ ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ได้มาจึงเป็นตัวอย่างที่ไม่ได้ถูกเลือกในลักษณะเชิงสุ่ม ไม่อาจกล่าวได้ว่าเป็นตัวแทนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์นอกสาขาวิชาภาษาอังกฤษทั้งหมด แต่ผู้วิจัยแก้จุดอ่อนนี้ด้วยการให้มีตัวอย่างขนาดใหญ่ขึ้นจำนวนทั้งสิ้น 597 คน เพื่อให้เกิดความมั่นใจในข้อสรุปที่จะได้รับจากตัวอย่างกลุ่มนี้

ข) ตัวอย่างที่เป็นอาจารย์

ผู้วิจัยเลือกอาจารย์ด้วยวิธี Systematic Sampling จากรายชื่ออาจารย์ของคณะต่าง ๆ ที่อยู่ปฏิบัติราชการในภาคขณะเก็บข้อมูลโดยนำชื่อคนที่อยู่ในอันดับที่ 3 ของแต่ละอัตราภาคขึ้น (interval) มาเป็นตัวอย่าง และขอให้อาจารย์ที่ได้รับเลือกช่วยกรอกแบบสอบถามที่ผู้วิจัยนำไปมอบให้ที่ห้องทำงาน

ทั้งระยะเวลาประมาณ 1-2 สัปดาห์ส่งไปเก็บในที่สุ่ใดก็ได้แบบล่อถาม
กลับคืนมา 115 ชุด

5. เครื่องมือรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลด้วยแบบล่อถาม โดยดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

5.1 สร้างและทดสอบแบบล่อถาม (Pretest) การวิจัยครั้งนี้มีแบบล่อ
ถาม 2 ชุด ชุดแรกเป็นแบบล่อถามสำหรับนักศึกษา (ภาคผนวก 1) ชุดที่สองเป็นแบบล่อถาม
สำหรับอาจารย์ (ภาคผนวก 2) เมื่อร่างแบบล่อถามเสร็จแล้ว ในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2525
ได้ทดลองใช้แบบล่อถามเพื่อทดสอบความชัดของข้อความต่าง ๆ แล้ว จากนั้นได้แก้ไขปรับปรุง
เพื่อให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

5.2 ดำเนินการเก็บข้อมูลจากนักศึกษา (สิงหาคม-กันยายน 2525) ผู้วิจัย
ได้ให้ผู้ช่วยนักวิจัยนำแบบล่อถามไปให้นักศึกษาในชั้นเรียน และเมื่อนักศึกษาได้กรอกข้อมูลครบ
ถ้วนแล้ว ผู้ช่วยนักวิจัยเก็บแบบล่อถามกลับคืน

5.3 ดำเนินการเก็บข้อมูลจากอาจารย์ (มกราคม-มีนาคม 2526) นอก
จากวิธีการให้ผู้ช่วยนักวิจัยนำแบบล่อถามไปให้อาจารย์ที่ได้รับเลือกเป็นตัวอย่างกรอกข้อมูล
ดังกล่าวข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยยังได้ส่งถามด้วยตนเอง คณะละ 2 คน รวม 16 คน เพื่อรวบรวม
ความคิดเห็นอื่น ๆ มาใช้ประกอบข้อมูลในแบบล่อถาม ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 115 ชุด

6. คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

6.1 อาจารย์และนักศึกษา หมายถึงอาจารย์และนักศึกษาคณะต่าง ๆ และ
แผนกอิสระในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 8 คณะ คือ

คณะนิติศาสตร์

คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี

คณะรัฐศาสตร์

คณะเศรษฐศาสตร์

คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์

คณะศิลปศาสตร์

คณะวารสารศาสตร์

แผนกอิสระสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

6.2 วิชาภาษาอังกฤษด้านทักษะ หมายถึงวิชาภาษาอังกฤษด้านทักษะทั้งสี่ คือวิชา
การอ่าน ซึ่งมี อ.221, อ.222, อ.321, อ.322 การเขียน ซึ่งมี อ.231, อ.232, อ.331
อ.332 วิชาการฟัง-พูด ซึ่งมี อ.241, อ.242, อ.341, อ.342

6.3 วิชาโครงสร้างภาษาอังกฤษ หมายถึงวิชาไวยากรณ์ในระดับต่าง ๆ คือ
อ.211, อ.212, อ.316 และ อ.317

6.4 สักกะ "ไต่ระดับ" หมายถึง วิชาภาษาอังกฤษที่บังคับเรียนวิชาขั้น

6.5 วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน หมายถึงวิชาภาษาอังกฤษที่จัดเป็นพื้นฐานความรู้
ของภาษาอังกฤษ นักศึกษาปีที่ 1 สามารถเลือกเรียนเป็นภาษาต่างประเทศ

6.6 วิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ หมายถึงวิชาภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นมา เพื่อสนอง
ความต้องการและความถนัดของผู้เรียน ชื่อภาษาอังกฤษ คือ English for Special
(Specific) Purposes หรือย่อว่า ESP

6.7 วิชาภาษาอังกฤษทั่วไป หมายถึงวิชาภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นมาเพื่อมุ่งฝึกทั้งสี่
ทักษะ เพื่อที่จะนำภาษาอังกฤษไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ทางด้านฟัง-พูด อ่านและเขียน ชื่อภาษา
อังกฤษ คือ General English

6.8 ระบบโควตาวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึงการจำกัดจำนวนนักศึกษาที่เรียนใน
แต่ละหมู่/วิชาของวิชาภาษาอังกฤษ และรวมถึงการจำกัดจำนวนหมู่ของแต่ละวิชาด้วย